

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Tipuriță, Dan

Clinica poeziei / Dan Tipuriță. - Apahida : Neuma, 2020
ISBN 978-606-8975-73-3

821.135.1

DAN TIPURIȚĂ

CLINICA
POEZIEI

Editura
NEUMA

CUPRINS

Argument	7
Credință	8
Li se-auzeau sub frunte pleoapele cum plouă	9
Pe când necazul cade direct pe parietale	10
Dansatoarele	11
M-am lepădat de mine ca de o răsuflare	12
Plângeam după o noapte de dragoste cu luna	13
Gasteropodu	14
Pasărea măiastră	16
Dacă avem tovarăș pe drumuri râsu-plânsu	17
Povestea iubirii cu o poezie brună	18
Magia vindecării bolilor cu vin	19
Cândva în faptul toamnei	20
Abia atunci să ningă	21
Mi s-au răspândit iubitele prin lume	22
Boala-i citește-un ziar	23
Spre dreapta pomenire	24
Noi înflorim suspinul vindecător de toate	25
Din floarea pielii cad petale	26
Eu pot să-ți cânt un strop de-adio mamă iar	27
Altă poveste cu un condei furat de nimfă	28
Două coperte	30
Cât noaptea-mi este toamnă, iar ploaia plânsul ei	31
Taina băgatului în seamă	32
Poate că m-auziți	33
Odihnește-ți clipa pe scurtă vorbă a mea	34
Povestea rimei, sau cum a dispărut ea din trupul poeziei	35
Mi-e dor de-un viscol blând	37
Vom avea un papă!	38
Cu tot calabalâcul în șaua respirării	39
Cuvinte second hand sau cum lași în voia scrisului lătratul.	40
O amintire tristă	41

Fiorul epidermic al unui fulg de nea	42
În care îngerul poeziei a fost pedepsit să trăiască printre deșertăciuni omenești	43
Viață de tot rahatul!	45
Tusea, un poem sălbatic al strigării	47
Balada gândului bun de mântuire-n dulcea viață	48
O zi fără belea	51
Povestea poetului bolnav de orbul sărăciei	52
Răbdare și tutun	53
Stau într-un spital cu nuri de lună plină	55
Semnul de carte	56
Cu aghasma vorbeii	57
Povestea pacientului sătul de versuri	58
Operația de dragoste	59
Și eu, precum tâlharul, urc pe crucea poeziei	60
Omul din care, printr-o inginerie genetică, a rămas doar inima	61
Visul poetului care se dorește efigie pe o bancnotă de o mie.	62
Chiar dacă nu există	64
Mă doare-n cot	64
Când voi trăi cum ninge	65
Mă voi purta prin lume cu soarta la rever	66
Noapte bună	67
Când aștept pe lună plină	68
M-am reîndrăgostit de o belea divină	69
Încă-mi zboară porumbelul alb al dragostei	70
O simplă poveste	72
Tușind într-un oftat	74
Gânduri șiroite de-a surda sub meninge	75
Statuia	77
Povestea nopții care, murind, va trăi ziua prin umbra mea	78
Chiar dacă mă privește-n bășcălie	80
Visul	81
M-am săturat de toate	82
Pacientul român	83
Fără târguală între vis și noapte	85
Iubirea dintre un bondar și o albină	86
Bolnav de rătăcire	88

Cu ciolanul fericirii-n bot	89
Misterul poeziei	90
Pe strada Gunthergasse	91
Nașterea poeziei biogenetice din nurii albi ai lunii	93
Mica sirenă	95
Când, iubindu-mi luna, vom muri la fel	96
Sărutul unui hymenopter	98
Spre veșnica mea pomenire	99
Rochii albe de mireasă	100
Imagistica ultimei plecări	101
Când în nopțile geroase latră câinii morți la lună	103
Îl căuta prin lume o gripă chinezească	105
Aici, sub sânul drept	106
Voi fugi de cel ca mine, ca o pasăre voi fi	107
Doamne	109
Groparul îmbolnăvit de coronavirus	110
Zăcusem lângă fruntea oftatului	112
Vom muri de fericire	113
Nașterea tristeții	114
Poveste neobișnuită	115
Nici un cântec nu răsună a cer vinețiu	116
Ochii mei	117
Declarația de dragoste a smartfonului	118
Privindu-mă în oglinda lui Dumnezeu	119
Sporovăind de-a veșnicia	120
Lacrima tăcerii	121
Când mă contaminasem cu boala de pământ	122
Convalescențe	123
Se-mbolăvise lumea de-un fel de <i>Naiba-n drum</i>	124
Dețești dischinezia acută a prostiei	125
Mai și murim puțin	126
Trăiesc potopul lumii iar viața-i ca o arcă	127
În rest doar: - Sănătate!	128
Îmi pun în traistă mersul	129
Nu mor pe scenă actorii	130
Epava	131
Apocalipsa	132
Chirișele	134

Fiindcă-mi căzuse dragă	135
Prin țara bască	136
Duhul spaimei	138
Peste tine-aștern fiorul ca un câmp operator	139
Citiți-mi vă rog cordul ca pe-un roman deschis	141
Weekendul speranței	142
Cum m-ar tăia în două coasa veșniciei	143
Când de frica mulțimii, aștern poezia pe apa	144
O strofă de amurg	146
Mai lasă-mi Doamne zile senine de-o cinzeacă	147
Și astăzi e o nouă zi ce va pleca spre ieri	148
Mirabila-oglină	149
Povestea unei nopți de iarnă	150
Te poți îmbolnăvi de-un A.V.C. frontal	151
Așa cum mi-s, un vers, un oarecare	152
Ultimul vers	153
Scurtă activitate literară și profesională	154
Aprecieri critice	157

Credință

-Nu cred în destin! Poate doar uneori,
când drumul mi-l urmez. Bolnav asimptomatic.
sau când pășesc prin apa orelor în zori
stropindu-mă cu plânsul
și râsul trist, tomnatic.

Am forma unui vas, o amforă carnală,
cu miocite, glande, și neuroni creduli,
umplut cu vinul vieții și gânduri
ca o boală.

Merg amețit spre raiul promis în rugăciuni.

Așa îmi duc ființa, curată, întâmplarea
îmi caută prin vintre puterea de-a fi eu
cât încă în retine-mi întâmpin lăcrimarea.

Și între vis și viață-L aleg.
Pe Dumnezeu.

Li se-auzeau sub frunte pleoapele cum plouă

Era o rimă blondă dintr-o catrenă vie,
se-mbolnăvisese grav, și ar fi fost păcat
s-o las așa, să zacă în patul de hârtie.
Se iubise-n taină cu-un vers neînsemnat.
El o trata atent, ca de un morb ciudat,
o ținea în brațe cu-un fir de răsuflare
dispneică, greoaie, de suflet întrupat
într-o oarecare poetică însemnare.

Îl vedeam adesea cum o îmbrățișa
în așternutul ei, pe-un capăt de hârtie,
și cum se strecura pe foaie, lângă ea
sărutând-o tandru, duios, în pandemie.
Li se făcuse galben de-o maladie nouă,
li se făcuse frig de toamna călătoare,
li se-auzeau sub frunte pleoapele cum plouă
și lacrima vederii curgând. A-ntunecare.

Atunci mi-a apărut chiar sub meningeala mea
o față ca a vremii, cu un rânjet aspru,
era al toamnei reci, care îi răpea
rimei din priviri irisul albastru.

-De ce-mi întuneci toamnă în scrieri versul trist
și îmi îneci rima în lacrimi ca o vină?
Sunt un vârtej de frunze și poate că exist
numai prin iubirea dintre un vers și-o rimă.

Îmi rătăcisem ziua pe-un câmp imaginar,
sufla un vânt de toamnă direct în răsufare,
eu mă tratam de versuri, mai beam câte-un pahar
în care dizolvasem o rimă oarecare.

Mai privegheam o taină, mai câte-un neajuns,
ori câte-un duh al vorbei nespus în rugăciune,
unii-l numeau viroză, eu doar păcat ascuns
într-un cotlon al firii, ca pe-o deșertăciune,

sau boală contagioasă, ori cam așa ceva,
precum necazul cade direct pe parietale,
încât nici terapia visării nu voia
să-mi vindece pedeapsa patologiei sale.

Acum am scara vieții oprită-ntr-un etaj
iar scrumul acestei zile mă poartă cum vrea fumul
M-am lepădat de toate, trăiesc sub un bandaj
alb ca praful tusei pe care-o-îneacă drumul.

Dansatoarele

Câtă durere-i Doamne în plânsu-acestui nor
și câtă poezie îmi scrie pe ferestre!
Dansează precum ploaia-n acest înalt decor
pe-obrazul transparent al strofelor aceste.
E-o trupă de balet într-un vârtej de vânt,
picioare lungi, frumoase, coboară ca o pace,
eu le plâng de milă, căci toate, rând pe rând
se metamorfozează din zâne în băltoace.

Atunci deschid fereastra, să-mi cadă una-n palmă,
udă și fierbinte, ca lacrima de grea,
îi simt fiorul tainic, cum într-o mare calmă
din universul nopții ar fi căzut o stea.
Zăresc sub voalul apei poantele ascunse
pășindu-mi dunga vieții, așa, ca pe alei,
înainte de-a pieri o duc încet la buze
și o sărut în toată nemărginirea ei

O rog să mai rămână, o clipă să-mi danseze,
cum știe ea mai bine, sau poate cum vrea ea,
chiar o implor să stea mai mult, să nu cedeze
dorinței de a fi o lacrimă de-a mea.
Dar ea parcă-și apleacă genunchiul pe-o rotulă,
și face-o reverență încet, cu pașii grei.
Am înțeles atunci că e deja sătulă
de viață, și dispăre-ntr-o lacrimă de-a ei.

M-am lepădat de mine ca de o răsuflare

Ce poate fi mai viu decât o poezie?
Viața fără moarte? Sclipirea de idei?
Eu o privesc cum zboară pe aripa hârtiei,
citindu-i strălucirea eternității ei.

Pot să mă-nalț cu ea până la Carul Mare
metafora îmi este covorul fermecat,
mă leapădă de mine ca de o răsuflare
care de-un timp se crede bolnavă de oftat.

Numai câteodată, și ca din întâmplare
o mai rănesc scriind-o stupid, acerebral.
Sau o mai las să zacă pe-o foaie oarecare
sub o copertă albă de zid.

Dintr-un spital.

Plângeam după o noapte de dragoste cu luna

Îi studiam țigării hipermetropia,
în aburii cafelei un vechi astigmatism,
mi-erău ca două pricini,
orbindu-mi poezia
care-și vedea sfârșitul atât de vesel
trist.

Plângeam după o noapte de dragoste cu luna
care mă părăsise fugind după un vers,
îmbolnăvindu-mi scrisul,
paralizându-mi mâna
care se preschimbase în gumă
pentru șters.

Dar ca dintr-odată s-a luminat vâlceaua
și-ntreaga mea visare s-a prefăcut în scrum:
pe cea din urmă strofă, căzând,
mi-a plâns cafeaua
și chiar țigara, parcă,
mi-a lăcrimat
un fum.

Gasteropodul

Murind de-o zi ploioasă
m-am preschimbat în altul,
mai sobru, mai apatic,
mai trist, mai nu știu cum,
un pacient al vieții,
ce și-a-mbrăcat înaltul
veșmânt de Homo Sapiens
pe care-l poartă acum.

Conform clasificării
pare- un mister, asemeni
atâtor exemplare
ce-au apărut din veci
îmi târâi și eu trupul,
alunec printre semeni,
gasteropod, pe urmele
trăirii mele reci.

Sunt o ființă vie,
hematologic pură,
chiar și cromozomii XY
sunt la fel
cu cel ce-am fost odată,
și doar o trăsătură
mai seamănă cu acela
care-a descins din el.

Acum întind spre ziuă
antena-nlăcrimată
și-i mângâi cu vederea
făptura dumisale
-atât de mic sunt Doamne!
Și uite, câteodată
las urma unor scrieri
gasteropodale.

Pasărea măiastră

Pe fruntea acestei strofe am pus sărutul cald
buzele i-au fost cuvântului aripă,
l-au înălțat în slava auzului, spre alt
înțeles al tainei fiorului de-o clipă.

El va rămâne acolo în versurile mele
o pasăre măiastră tăcerile zburând,
doar voia înălțimii, cea mândră-n toate cele
o va chema în pace cu ploaia. Spre pământ.

Dacă avem tovarăș pe drumuri râsu-plânsu.

La nord de clipa vieții se-ntâmplă iar ceva:
se preschimbă timpul într-o năruire,
bate un vânt de moarte, sau Doamne, ce mai vrea
această vijelie de gând în risipire?

Vom pierde iar controlul liber de mișcări,
ne vom strânge-n zile apatici de tăcere?
Vom bâjbâi bezmetici, ischemici, iar în zări
vedea-vom paradisul cu îngerii-n cădere?

Ne-a sângerat necazul de frig a bășcălie,
ne latră zeflemeaua foamei a pustiu?
Când mai vedem lumina la capăt de pustie
dacă de așteptare ni s-a făcut târziu?

Noi avem tovarăș de drumuri râsu-plânsu
ne-e frate întru toate, bezmetic și rebel,
aceleași bancuri ducem în cârcă precum dânsul.
Ele ne țin în viață. Și râdem toți la fel.

De parcă am suferi de-o afazie mixtă
chiar și de-o pareză în nervul facial.
Ne bucurăm cu toți că veselia tristă,
ne vindecă de moarte cu rânjetul letal.